

2.2 Összhangban áll-e az 1972/2003/EK bizottsági rendelet céljával a többletkészlet utáni díjfizetés, ha bár többletkészletet állapítanak meg a piaci szereplőnél 2004. május 1-jén, az utóbbi bizonyítja, hogy a többletkészlet 2004. május 1-jét követő értékesítések nem tett szert árkülönbségből eredő tényleges előnyre?

- (¹) HL L 139., 2004. április 30., 55. o.; magyar nyelvű kiadás: 3. fejezet, 45. kötet, 14. o.
 (²) HL L 256.; magyar nyelvű kiadás: 2. fejezet, 3. kötet, 382. o.
 (³) A mezőgazdasági termékek kereskedelme tekintetében a Cseh Köztársaság, Észtország, Ciprus, Lettország, Litvánia, Magyarország, Málta, Lengyelország, Szlovénia és Szlovákia csatlakozása következtében elfogadandó átmeneti intézkedésekről szóló, 2003. november 10-i 1972/2003/EK bizottsági rendelet; HL L 293., 2003. november 10., 3. o.; magyar nyelvű kiadás: 3. fejezet, 40. kötet, 474. o.

2008. április 8-án benyújtott kereset – Az Európai Közösségek Bizottsága kontra Finn Köztársaság

(C-144/08. sz. ügy)

(2008/C 171/24)

Az eljárás nyelve: finn

Felek

Felperes: az Európai Közösségek Bizottsága (képviselő: I. Koskinen és D. Triantafyllou)

Alperes: Finn Köztársaság

Kereseti kérelmek

A felperes azt kéri a Bíróságtól, hogy:

- állapítsa meg, hogy a Finn Köztársaság – mivel bizonyos szállítóeszközök ideiglenes behozatalának lehetséges adómentessége céljából a szokásos tartózkodási hely hiányos meghatározását alkalmazta – nem teljesítette az egyes szállítóeszközök valamely tagállamba egy másik tagállamból történő ideiglenes behozatalának Közösségen belüli adómentességéről szóló, 1983. március 28-i 83/182/EGK tanácsi irányelv (¹) 7. cikkének (1) bekezdéséből eredő kötelezettségeit,
- a Finn Köztársaságot kötelezze a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A lehetséges adómentesség céljából a 83/182/EGK irányelv 7. cikkének (1) bekezdése szabályozza a szokásos tartózkodási helyet, amely meghatározza, hogy a szállítóeszköz mely tagállam ideiglenes behozatalra vonatkozó szabályozása alá tartozik, valamint azt, hogy mely tagállam jogosult a kérdéses

szállítóeszköz után adót kivetni. A 83/182/EGK irányelv 7. cikkének (1) bekezdése néhány kivételt tartalmaz azon szabály alól, miszerint a szokásos tartózkodási hely az a hely, ahol egy személy évenként legalább 185 napot lakik. Különösen a 7. cikk (1) bekezdésének második albekezdése szerint olyan személyek esetében, akiknek a foglalkozási kötelekei más helyhez kapcsolódnak, mint a személyes kötelekei, és aki ennek következtében gyakran két vagy több tagállamban található különféle helyeken tartózkodik, szokásos tartózkodási helynek azt a helyet kell tekinteni, ahová a személyes kötelekek kapcsolódnak, feltéve hogy az adott személy arra a helyre rendszeresen visszatér. E rendelkezés azonban kifejezetten leszögezi, hogy ez utóbbi feltétel nem alkalmazandó olyankor, amikor az adott személy meghatározott időtartamú munkavégzés céljából tartózkodik egy tagállamban.

A finn jogszabályok azonban a rendszeres visszatérés feltételét arra az esetre is előírják, ha az adott személy meghatározott időtartamú munkavégzés céljából tartózkodik Finnországban. Következésképpen Finnország nem ültette át megfelelően a nemzeti jogába a 83/182/EGK irányelv 7. cikkének (1) bekezdését.

- (¹) HL 1983. L 105., 59. o.; magyar nyelvű kiadás 9. fejezet, 1. kötet, 112. o.

Az Elsőfokú Bíróság (ötödik tanács) által a T-298/04. sz., Efkon AG kontra Európai Parlament és az Európai Unió Tanácsa ügyben 2008. január 22-én hozott végzés ellen az Efkon AG által 2008. április 3-án benyújtott fellebbezés

(C-146/08 P. sz. ügy)

(2008/C 171/25)

Az eljárás nyelve: német

Felek

Fellebbező: Efkon AG (képviselő: M. Novak ügyvéd)

A többi fél az eljárásban: Európai Parlament, az Európai Unió Tanácsa, az Európai Közösségek Bizottsága

A fellebbező kérelmei

- az Európai Közösségek Bírósága állapítsa meg, hogy az Elsőfokú Bíróság T-298/04. sz. ügyben 2008. január 22-én hozott, megtámadott végzése jogellenes, és helyezze azt hatályon kívül, illetve kötelezze az Elsőfokú Bíróságot szabályszerű eljárás lefolytatására, és érdemi határozat meghozatalára;

- semmisítse meg az irányelvnek a megtámadott rendelkezését a keresetben foglalt kérelemnek megfelelően, és kötelezze az alpereseket a költségek viselésére.
- Ezenfelül a Bíróság állapítsa meg, hogy a 2004. július 21-én benyújtott keresetet elbíráló, 2008. január 22-i végzés az eljárásnak az ésszerű időt meghaladó tartama miatt sérti az EEJE 6. cikkét, és a fellebbezőnek már ebből az okból is jogvédelmet kell biztosítani.

Jogalapok és fontosabb érvek

A fellebbező az Elsőfokú Bíróság említett végzése elleni fellebbezését az EK 230. cikk negyedik bekezdésének a téves értelmezése, valamint az eljárás során elkövetett eljárási hibákra alapítja.

Az Elsőfokú Bíróság a keresetet azzal az indokolással utasította el, mint elfogadhatatlant, hogy a fellebbezőt a megtámadott jogi aktus nem érinti közvetlenül és személyesen az EK 230. cikk negyedik bekezdése értelmében.

Ez a jogi álláspont a felperes nézete szerint jogilag téves. Az Elsőfokú Bíróság nem ismeri fel, hogy önmagában a szellemi tulajdonjogba való beavatkozás személyes és közvetlen érintettséget vált ki, amely megalapozza az EK 230. cikk negyedik bekezdése értelmében vett személyes és közvetlen érintettséget. A szabadalom lényege abban áll, hogy valamely meghatározott jogalanyra kizárólagos, időben korlátozott jogot ruháznak. Az ilyen jog szükségszerűen csak meghatározott jogalanyt illethet meg. Más személy e joggal nem rendelkezhet, ezért az e jogba valamely közösségi jogi aktus útján való beavatkozás mindenképpen személyes és közvetlen érintettséget vált ki.

Az Elsőfokú Bíróság azon érve, amely szerint a fellebbezőn kívül mások is kínálnak közúti elektronikus díjfizetési rendszereket, amelyek adott esetben ugyanúgy érintettek, mint a fellebbező, és ebből következően a személyes és közvetlen érintettség nem áll fenn, megalapozatlan. Az EK 230. cikk negyedik bekezdése értelmében vett személyes és közvetlen érintettség nem zárható ki azon oknál fogva, hogy a megtámadott jogi aktus másokat is érint, ha e más személyek nem rendelkeznek szabadalommal.

A fellebbező állítása szerint azon közlésének a figyelmen kívül hagyása, amelynek értelmében a fellebbező ISO-CALM infravörös szabványt fejlesztett ki, és ezért állami jutalomban részesült, a meghallgatáshoz való jog megsértésének minősül. Végezetül az eljárás négy éves időtartama szintén elfogadhatatlan, és már önmagában is súlyos eljárási szabálysértésnek minősül.

Az Arbeitsgericht Hamburg (Németország) által 2008. április 10-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem – Jürgen Römer kontra Freie und Hansestadt Hamburg

(C-147/08. sz. ügy)

(2008/C 171/26)

Az eljárás nyelve: német

A kérdést előterjesztő bíróság

Arbeitsgericht Hamburg

Az alapeljárás felei

Felperes: Jürgen Römer

Alperes: Freie und Hansestadt Hamburg

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. A Freie und Hansestadt Hamburg által elfogadott 1. Ruhegeldgesetz (első nyugdíjtörvény, a továbbiakban: 1. RGG) által szabályozott, a Freie und Hansestadt Hamburg volt alkalmazottait és munkavállalóit, valamint ezek túlélő hozzátartozóit megillető kiegészítő nyugellátás esetében a foglalkoztatás és a munkavégzés során alkalmazott egyenlő bánásmód általános kereteinek létrehozásáról szóló 2000/78/EK tanácsi irányelv⁽¹⁾ 3. cikkének (3) bekezdése értelmében vett „állami rendszerek vagy azzal egyenrangú [helyesen: azzal egy tekintet alá eső] egyéb rendszerek kifizetéseiről”, beleértve az állami szociális biztonsági és a szociális védelmi rendszereket is” van-e szó, azzal a következménnyel, hogy a megjelölt irányelv (a továbbiakban: irányelv) az 1. RGG szabályozási körében nem alkalmazható?

2. Ha a fenti kérdésre nemleges válasz adandó:

2.1. Az 1. RGG azon rendelkezései esetében, amelyek a nyugellátás kiszámítása során annak összegét illetően különbséget tesznek egyrészt a házasság, másrészt az összes többi ellátásra jogosult között, nevezetesen előnyben részesítik a házasság ellátásra jogosultakat – mégpedig az azonos nemű személlyel a Németországi Szövetségi Köztársaság Lebenspartnerschaftsgesetz-e [az élettársi kapcsolatról szóló német törvény] alapján élettársi közösséget létesített személyekkel (a továbbiakban: élettársi kapcsolatban) szemben is –, az irányelv (22) preambulumbekkezdése értelmében vett, „a családi állapotra és az attól függő ellátásokra vonatkozó nemzeti törvények[ről]” van-e szó?

2.2. Ha a fenti kérdésre igenlő válasz adandó:

Ez azzal a következménnyel jár-e, hogy az irányelv az 1. RGG megjelölt rendelkezéseire vonatkozóan nem alkalmazható, annak ellenére, hogy maga az irányelv nem tartalmazza hatályának a (22) preambulumbekkezdésnek megfelelő korlátozását?

3. Ha a 2.1. vagy a 2.2. kérdésre nemleges válasz adandó:

Sérti-e az 1. RGG 10. §-ának (6) bekezdése – amely szerint a nyugellátás összegét a nem tartósan külön élő házasság ellátására jogosultak számára az (adóalany számára kedvezőbb) III/0. adózási osztály fikatív alapul vételével, míg az összes többi ellátásra jogosult számára az (adóalany számára kedvezőtlenebb) I. adózási osztály fikatív alapul vételével számítják ki – az irányelv 2. cikkével és 3. cikke (1) bekezdésének